

Arrest

nr. 344 094 van 1 april 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X
in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van het minderjarig kind X, op 20 augustus 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 juli 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 18 juli 2025 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2025 met referthenummer 131254.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient samen met haar minderjarig kind W.J.M. op 6 maart 2025 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 18 juli 2025 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekende partij en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van het minderjarig kind W.J.M.. Tevens

wordt op 18 juli 2025 een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) gegeven aan verzoekende partij. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

- eerste bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.03.2025 werd ingediend door:

Naam: W. (...) - Voorna(a)m(en): R. P. (...) - Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)1977 - Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Nederlandse zus, de genaamde W. J. J. (...) NN. xxxxxxxxx in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: ‘Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.’

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” en “de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult” dient over te maken;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: “De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen”;

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: “§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...] Het bezit van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een Surinaams paspoort met nr. xxxxxxxxx afgeleverd op 14.05.2023 te Paramaribo en geldig tot 14.05.2028. In het paspoort bevindt zich één Schengeninreisvisum, afgeleverd op 13.11.2024 door Nederland met een geldigheidsperiode van 13.12.2024 tot 27.01.2025 en een geldigheidsduur van 30 dagen. Betrokkene reisde de Schengenzone in op 16.12.2024. Nergens kan blijken dat betrokkene sindsdien de Schengenzone verlaten heeft. Betrokkene beschikt niet over een geldig inreisvisum noch kan blijken dat betrokkene over een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of over een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van een andere

lidstaat beschikt waardoor zij vrijgesteld zou zijn van de inreisvisumplicht. Het regelmatig verblijf van betrokkene is bijgevolg verstreken op het moment van de aanvraag gezinshereniging op 06.03.2025.

Uit niets kan blijken dat betrokkene is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft een minderjarig kind in het Rijk, nl. W. J. M. (...) geboren op (...)02.2014 van Surinaamse nationaliteit. Het kind diende eveneens op 06.03.2025 een aanvraag gezinshereniging in met de referentiepersoon, nl. de Nederlandse zus van betrokkene W. J. J. (...). Het verblijfsrecht werd eveneens aan het kind geweigerd, omdat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het staat betrokkene vrij samen met haar kind hun gezinsleven verder te beleven in het land van herkomst of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De gezinscel tussen betrokkene en haar kind wordt dus niet geraakt of verbroken door deze beslissing. Sterker nog, het is in het belang van het kind dat hij niet wordt gescheiden van zijn moeder. Wat betreft het gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Een terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven die zijn met haar zus zou onderhouden. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende haar gezondheid, noch die van haar kind W. J. M. (...) wat hen zou beletten om terug naar het land van herkomst te reizen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien zij haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

- tweede bestreden beslissing ten aanzien van het minderjarig kind W.J.M.:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.03.2025 werd ingediend door:

Naam: W. (...)

Voorna(a)m(en): J. M. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...)2014

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxxx

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met de Nederlandse zus van zijn moeder, de genaamde W. J. J. (...) NN. xxxxxxxxx in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin – in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt als volgt: Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;

Artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980 bepaalt: 'Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.'

Gelet op artikel 52, § 2 het KB van 08.10.1981, hetwelke stelt dat het familielid bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag onder meer "het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet" en "de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult" dient over te maken;

Gelet op art. 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet: "De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen";

Art. 41 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "§ 2 Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum. [...] Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten van de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen om de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Uit het voorgaande blijkt dat betrokkene:

- ofwel een geldig paspoort dat desgevallend voorzien is van een geldig inreisvisum moet voorleggen;*
- ofwel op een andere wijze moet laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.*

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een Surinaams paspoort met nr. xxxxxxxx afgeleverd op 14.05.2023 te Paramaribo en geldig tot 14.05.2028. In het paspoort bevindt zich één Schengeninreisvisum, afgeleverd op 13.11.2024 door Nederland met een geldigheidsperiode van 13.12.2024 tot 27.01.2025 en een geldigheidsduur van 30 dagen. Betrokkene reisde de Schengenzone in op 16.12.2024. Nergens kan blijken dat betrokkene sindsdien de Schengenzone verlaten heeft. Betrokkene beschikt niet over een geldig inreisvisum noch kan blijken dat betrokkene over een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of over een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van een andere lidstaat beschikt waardoor hij vrijgesteld zou zijn van de inreisvisumplicht. Het regelmatig verblijf van betrokkene is bijgevolg verstreken op het moment van de aanvraag gezinshereniging op 06.03.2025.

Uit niets kan blijken dat betrokkene is vrijgesteld van de vereiste grensoverschrijdende documenten, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto 41, §2 van de Vreemdelingenwet. De inreisvisumplicht wordt immers enkel vereenvoudigd voor derdelands familieleden die onder het toepassingsgebied vallen van de Burgerschapsrichtlijn, artikel 2 punt 2). Dit is in casu niet het geval. Uit de samenlezing van artikel 40bis, § 4, eerste lid iuncto artikel 41, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit kan niet worden afgeleid dat een 'ander familielid', zoals bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum dient voor te leggen. Zonder te beschikken over een inreisvisum kan betrokkene niet voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 2° van de wet van 15.12.1980 (zie ook arrest nr. 260.674 d.d. 19 september 2024 van de Raad van State).

Het recht op verblijf op basis van gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een

nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

- derde bestreden beslissing ten aanzien van verzoekende partij en met betrekking tot het kind WJ.M.:

“BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie wordt aan W., R. P. (...) geboren te Paramaribo op (...)1977 van Surinaamse nationaliteit, verblijvende te (...) het bevel gegeven de genaamde W., J. M. (...), geboren te Paramaribo, op (...)2014, van Surinaamse nationaliteit verblijvende te (...), binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN MAATREGEL:

Zie motivatie beslissing tot weigering verblijf van meer dan drie maanden – bijlage 20 dd. 18.07.2025.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de Minister een bevel tot terugbrenging af.

De aanvraag gezinshereniging met de referentiepersoon kon niet worden toegestaan; de verblijfsvoorwaarden zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht aan betrokkenes moeder werd eveneens geweigerd met een bijlage 20 dd. 18.07.2025. Het staat betrokkene vrij samen met zijn moeder hun gezinsleven verder te beleven in het land van herkomst of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Er is geen sprake van een verbreking van de gezinscel tussen betrokkene en zijn kerngezin. Sterker nog, het is in het belang van het kind dat hij niet wordt gescheiden van zijn moeder. Het gezinsleven kan gelet op al het voorgaande geenszins een beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Van problemen met betrekking tot betrokkenes gezondheid is nergens in het dossier sprake.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel: Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 juncto artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU; van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG; en van artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; Schending Art. 3 EVRM.

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;

2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het

redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokkene persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekers zijn, zoals reeds aangegeven, van Surinaamse origine en verblijven inmiddels sedert begin 2025 in België. Sinds hun aankomst hebben zij het grondgebied niet meer verlaten.

Op 6 maart 2025 diende verzoekster, samen met haar minderjarige zoon, een aanvraag tot gezinshereniging in op basis van haar verwantschap met haar Nederlandse zus (RR: xxxxxxxxxxxx). Naar aanleiding hiervan werden zij in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. (STUKKEN 4 tot 23)

Reeds op 5 januari 2025 hadden verzoekers zich aangemeld bij de diensten van de Stad Turnhout om een afspraak te bekomen. De dag nadien werden zij in het bezit gesteld van een bijlage 3 (aankomstverklaring). De eerst beschikbare afspraak voor de opstart van de gezinshereniging werd echter pas op 6 maart 2025 vastgelegd. Verzoekster kan dit aantonen met diverse stukken uit het e-mailverkeer. (STUKKEN 4 – 5)

Bij die gelegenheid legde zij alle vereiste documenten voor: (STUKKEN 3 tot 23)

- Kopie geldig Surinaams paspoort moeder;
- Kopie geldig Surinaams paspoort zoon;
- Inlichtingenbulletin verzoekers;
- geboorteakte + apostille referentiepersoon;
- geboorteakte + apostille moeder;
- geboorteakte + apostille zoon;
- Bevel tot terugbrenging (bijlage 38) dd. 18.07.2025 + akte van kennisgeving dd. 22.07.2025;
- Attest van geen onroerende goederen herkomstland;
- Attest van geen inkomsten herkomstland;
- Ziektekostenverzekering Nederland referentiepersoon;
- Attest ziektekostenverzekering mutualiteit referentiepersoon;
- Inkomsten Nederland referentiepersoon;
- Attest lidmaatschap ziekenfonds mutualiteit verzoekster;
- Bewijzen van pakket -en geldverzendingen;
- Kopie B-kaart referentiepersoon;
- Overlijdensakte gescheiden echtgenoot verzoekster.

- ...

Verzoekers hadden zich dus, tijdens de geldigheidsduur van hun visa, tijdig bij de gemeente aangemeld. De stelling van de verwerende partij dat dit pas na het verstrijken van het visum gebeurde, is derhalve onjuist. Verzoekers verwijzen nogmaals naar het mailverkeer met de gemeente onder stuk 3. (STUK 3)

Conform de bijlage 19ter van verzoekers, kregen zij tot 06.06.2025 om alle vereiste documenten in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging te vervolledigen, hetgeen zij hebben gedaan.

Desondanks heeft de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld dat verzoekers zonder geldig visum de procedure hebben opgestart, zonder rekening te houden met bovenstaande gang van zaken.

De verwerende partij hield verder geen rekening met de persoonlijke en familiale omstandigheden van verzoekers en motiveerde haar beslissing evenmin naar behoren. De motivering lijkt veeleer op een standaardafwijzing.

Verzoekers herhalen nogmaals dat de diensten van de Stad Turnhout pas op 06.03.2025 een afspraak konden aanbieden. Zij hadden zich evenwel reeds in januari aangeboden, toen zij nog over een geldig visum beschikten. Verzoekers verwijzen hiervoor naar het mailverkeer met de gemeente. (STUK 3)

Door deze omstandigheden te negeren, heeft de verwerende partij het materieel motiveringsbeginsel kennelijk geschonden!

6.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM.

Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissingen ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

7.

De handhaving van de bestreden beslissingen zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers gescheiden dient te leven van zijn echtgenote, waarmee hij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familielevens (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De bestreden beslissingen zijn bijgevolg onjuist.

Het middel is dan ook gegrond.

8.

Daarnaast heeft verwerende partij geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie-, gezins- en privéleven van verzoekers, zoals hierboven beschreven.

Verwerende partij heeft, bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (i.e. de bestreden beslissing(en)), evenwel geen rekening gehouden met de familiale band met haar zus alhier. Indien dit (!), immers wordt gehandhaafd, zal het evenwel lang duren eer verzoekers het nodige kunnen doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren, wat wel degelijk hun wens is gelet op hun gezins- en familielevens alhier.

Bovendien zouden verzoekers, bij een terugkeer naar Suriname, verplicht worden om gedurende een ruime periode gescheiden te leven van haar zus/ zijn tante. Verwerende partij gaat er dus heel lichtzinnig over bij het nemen van dit besluit.

Een vroegtijdige beslissing nemen, zelfs alvorens het verstrijken van de termijn van 6 maanden, is verwerende partij overgegaan tot het afleveren van een bijlage 20! Dit is totaal onredelijk en véél te voorbarig!

9.

Verwerende partij heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het familielevens van verzoekers in België.

Verwerende partij heeft dus geen afdoende toetsing gedaan van artikel 8 EVRM. Ook hiervoor kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd uiteengezet.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Het is duidelijk dat verwerende partij niet voldoende rekening heeft gehouden met het familie- en privéleven van verzoekers, zoals supra reeds werd uiteengezet.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het betrokken individu, is in casu ver te zoeken, en zodoende is de sanctie van het bevel om het grondgebied te verlaten te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Verzoekers kunnen alleen maar dat de verwerende partij geen zorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Het kwam de verwerende partij toe de elementen die verzoekers gezins- en familielevens kenmerken op te lijsten en vervolgens concreet af te wegen of deze elementen opwegen tegen het algemeen belang.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 3 december 2019, arrest nr. 229 730):

“Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, moet de gemachtigde voor het vaststellen van de duur van het inreisverbod inderdaad rekening houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Hierbij kan nog erop worden gewezen dat het voormelde artikel 74/11, §1 een omzetting is van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). [...]

De Raad wijst erop dat het door de gemachtigde artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van de voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzijdige draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).”

De beslissingen van DVZ voldoet niet aan de formele motiveringsplicht van de wet van 29 juli 1991.

De beslissingen van DVZ heeft geen wettelijke basis.

Om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “*midde*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het eerste middel beperkt de verzoekende partij zich tot het opwerpen van een schending van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, van artikel 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze artikelen door de bestreden beslissingen geschonden acht. Hetzelfde geldt voor waar zij een theoretisch betoog houdt over het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel. Het eerste middel is op dit punt dan ook niet-ontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 47/1 en volgende, 40*bis*, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 52, §2, en §4, 5e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Tevens bevatten de beslissingen tot weigering van verblijf een motivering in feite, met name dat verzoekende partij en het minderjarig kind W.J.M.

niet voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van *ander* familielid van een burger van de Unie, nu verzoekende partij en het minderjarig kind W.J.M. geen geldig inreisvisum hebben voorgelegd.

Hetzelfde geldt voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd dat het legaal verblijf in België van verzoekende partij verstreken is. Verder wordt met verwijzing naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de elementen waarvan sprake is in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen hinderpaal vormen voor het treffen van de verwijderingsmaatregel.

Ook het bestreden bevel tot terugbrenging wordt geschraagd door de motivering waarbij verwezen wordt naar artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit en de afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag van het minderjarig kind W.J.M., de daarin vervatte motieven en waarbij wordt vastgesteld dat er geen elementen zijn die de afgifte van dergelijk bevel verhinderen.

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, betreft de gegeven motivering in de bestreden beslissingen geen “standaardafwijzing” maar wordt integendeel ingegaan op de feitelijkheden die de zaak van verzoekende partij en haar minderjarig kind kenmerken. Bovendien wijst de Raad erop dat zelfs zo een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. Verzoekende partij betoogt in het eerste middel in essentie onder meer dat zij zich reeds op 5 januari 2025 heeft aangemeld bij de diensten van de stad Turnhout om de aanvraag tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon in te dienen maar dat de eerste beschikbare afspraak voor de opstart ervan pas werd vastgelegd op 6 maart 2025. Zij stelt dat zij dus tijdens de geldigheidsduur van het visum zich tijdig bij het gemeentebestuur heeft aangemeld zodat de motivering in de eerste en tweede bestreden beslissing dat dit pas na het verstrijken van het visum gebeurde onjuist is.

2.8. De Raad stelt vast dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde stavingstukken blijkt dat de Nederlandse referentiepersoon op 5 januari 2025 een mail gestuurd heeft aan de vreemdelingendienst van de stad Turnhout waarin zij verwees naar het aangehechte inlichtingenbundel en paspoorten van verzoekende partij en het minderjarig kind W.J.M..

In reactie hierop heeft de vreemdelingendienst van de stad Turnhout via mail van 9 januari 2025 aan de referentiepersoon laten weten dat de originele geboorteaktes nodig zijn om over te gaan tot registratie. Verder legt verzoekende partij een email voor van 28 januari 2025 waarin de vreemdelingendienst van de stad Turnhout laat weten dat “*Wij hebben een dossier aangemaakt voor u en uw gezin op basis van de gegevens in uw aanvraag. Jullie inschrijvingsprocedure kan opgestart worden.*”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt kan uit de voorgelegde stukken niet blijken dat de aanvragen tot gezinshereniging met de Nederlandse referentiepersoon al werden ingediend voor het verstrijken van de

geldigheid van het inreisvisum, *in casu* met name voor 16 januari 2025 - verzoekende partij betwist immers niet dat het inreisvisum maar geldig was voor een duur van dertig dagen vanaf de binnenkomst op het Schengengrondgebied en dat zij al op 16 december 2024 het Schengengrondgebied samen met het minderjarig kind W.J.M. is binnen gereisd, dit blijkt trouwens ook uit de stukken van het administratief dossier. Immers, zelfs aangenomen dat de verzoekende partij het voornemen had om reeds op 5 januari 2025 deze aanvragen op te starten, dient gewezen op artikel 52, §1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit dat uitdrukkelijk stelt dat “Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst.” (eigen onderlijning) een aanvraag indient bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft. Bijgevolg blijkt uit deze bepaling dat een aanvraag maar kan ingediend worden voor zover de familieband overeenkomstig artikel 44 wordt bewezen. Conform artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit wordt de familieband bewezen via een bewijs aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Unieburger die men begeleidt of waarbij men zich wenst te voegen. Zoals evenwel blijkt uit de mail van 5 januari 2025 werden aan het gemeentebestuur slechts een inlichtingenbulletin en de paspoorten van verzoekende partij en het minderjarig kind W.J.M. voorgelegd, doch geen bewijs aangaande de bloed- of aanverwantschap met de Nederlandse referentiepersoon, minstens blijkt dit niet uit de aan de Raad voorgelegde stukken. Dat uit de mail van 5 januari 2025 niet kan geconcludeerd worden dat de aanvragen tot gezinshereniging toen al werden opgestart, blijkt ook uit de reactie van de vreemdelingendienst van de stad Turnhout op 9 januari 2025 waarin wordt meegedeeld dat het noodzakelijk is dat de originele geboorteaktes van de verzoekende partij, het kind W.J.M. en de Nederlandse referentiepersoon worden overgemaakt. Er blijkt voorts uit de voorgelegde gegevens niet dat deze bewijzen van bloed- of aanverwantschap met de Nederlandse referentiepersoon aan het bestuur werden overgemaakt voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum, en aldus voor 16 januari 2025. Er blijkt immers slechts dat de vreemdelingendienst van de stad Turnhout op 28 januari 2025 laat weten dat de inschrijvingsprocedure kan opgestart worden hetgeen wel inhoudt dat de nodige bewijzen inzake familieband werden overgemaakt doch niet dat deze werden overgemaakt voor 16 januari 2025. Verzoekende partij laat na dit met enig concreet gegeven aan te tonen. Bijgevolg kan zij niet gevolgd worden in haar betoog dat de aanvragen tot gezinshereniging al werden opgestart voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum. Zo immers al aangenomen dat de aanvragen werden opgestart voor de datum waarop werd overgegaan tot de afgifte van de bijlages 19ter op 6 maart 2025, dan nog kan slechts blijken dat de aanvragen ten vroegste op 28 januari 2025 werden opgestart, hetgeen nog steeds na het verstrijken van de geldigheidsduur van het inreisvisum is.

Dit alles nog daargelaten de vaststelling dat een aanmelding of intentie om een aanvraag in te dienen, niet kan worden gelijkgesteld met een aanvraag ingediend door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. De termijn van zes maanden waarvan sprake in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit kan immers ook pas beginnen te lopen, overeenkomstig artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgend op de datum van de aanvraag, aanvraag die overeenkomstig artikel 52, § 1, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit moet worden ingediend bij het gemeentebestuur door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.10. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Zij stelt verder vast dat de gezinseenheid tussen verzoekende partij en haar minderjarig kind W.J.M. niet aangetast wordt en dat wat betreft de relatie met de Nederlandse referentiepersoon een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en geen inbreuk vormt op het mogelijk gezinsleven dat zij met haar zus zou onderhouden. De verwerende partij stelt verder vast dat er niks ongunstigs gekend is inzake de gezondheid van verzoekende partij noch haar kind wat een terugkeer naar het herkomstland zou kunnen beletten.

Ook in het bestreden bevel tot terugbrenging heeft de verwerende partij erop gewezen dat het kind niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en dat het samen met de verzoekende partij het gezinsleven verder kan beleven in het land van herkomst of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven.

De Raad benadrukt dat, aangezien verzoekende partij en haar kind nooit werden toegelaten tot verblijf in België kunnen zij hoe dan ook geen toepassing maken van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105).

Verder moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij niet tot een verblijf in België was toegelaten en dat er geen garantie was dat zij in het Rijk zou kunnen blijven. Ook de referentiepersoon moet daarvan op de hoogte zijn geweest. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM een beletsel zou vormen om te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen en er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden *in casu* bestaan. Immers moet erop worden gewezen dat verzoekende partij dan wel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij met de referentiepersoon een gezinsleven onderhoudt en van de referentiepersoon financieel afhankelijk is, maar dat zij volledig voorbijgaat aan de vaststellingen van de verwerende partij in verband met de mogelijkheid tot tijdelijke terugkeer. Zij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een visumaanvraag in haar situatie alsnog een schending zou opleveren van artikel 8 van het EVRM. Haar bloot betoog dat *“het evenwel lang zal duren eer (zij) het nodige kunnen doen vanuit Suriname om op legale wijze naar België te kunnen terugkeren”* en het gegeven dat zij bij een terugkeer enige tijd gescheiden zal worden van de Nederlandse referentiepersoon doet niet anders besluiten. In afwachting dat verzoekende partij en haar kind voldoen aan de vereiste visumvoorwaarden kan zij het gezinsleven met haar Nederlandse zus in tussentijd via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in het herkomstland verderzetten.

Voor zover verzoekende partij ook nog een schending van haar privéleven opwerpt, wijst de Raad erop dat zij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en geenszins aantoonbaar dat zij in België een privéleven heeft dat als beschermenswaardig kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Dit nog daargelaten de vaststelling dat zo verzoekende partij werkelijk een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben, *quod non*, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat dit haar verhindert samen met haar kind tijdelijk terug te keren naar het herkomstland met het oog op het vervullen van de visumformaliteiten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kent eenzelfde draagwijdte als artikel 8 EVRM. Gelet op de bespreking hoger maakt verzoekende partij evenmin een schending van artikel 7 van het Handvest aannemelijk.

2.11. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verzoekende partij ook geschonden acht luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals uit de bespreking *supra* blijkt heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij haar recht op gezinsleven heeft geschonden. Verder heeft de verwerende partij evenzeer rekening gehouden met het hoger belang van haar kind nu het kind niet gescheiden wordt van verzoekende partij en de gezinseenheid aldus behouden blijft. Verzoekende partij brengt voorts geen enkel element aan waaruit kan blijken dat de beoordeling met betrekking tot de gezondheidstoestand van haarzelf of haar kind verkeerd is. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.12. Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de verwerende partij voor het verstrijken van de termijn van zes maanden is overgegaan tot het treffen van de bijlages 20 en zij voorhoudt dat dit voorbarig is, laat zij na aannemelijk te maken dat de verwerende partij gehouden zou zijn om de volledige termijn van zes maanden af te wachten alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden bijlages 20. Zoals blijkt had verzoekende partij tot 6 juni 2025 de tijd om de nodige stavingsstukken voor te leggen en werden de bestreden bijlages 20 pas getroffen op 18 juli 2025. Verder blijkt ook niet welk belang verzoekende partij bij haar betoog heeft nu zij geenszins aantoonbaar dat zij voor het verstrijken van de termijn van zes maanden alsnog kon voldoen aan de gestelde voorwaarde inzake geldig inreisvisum.

2.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.14. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Tweede middel – aangaande de bijlagen 20 en bijlagen 38 t.a.v. de minderjarige kinderen: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 47, 40bis, §4 en 41, §2 van de Vreemdelingenwet; van artikelen 47, 52, §2 en 58 van het Vreemdelingen-KB; en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel

Voor zover Uw Zetel, per impossibile, zou oordelen dat verzoekers niet binnen de geldigheidstermijn van hun visa de nodige stappen zouden ondernomen hebben, wensen zij hetgeen volgt aan te halen.

1.

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41 §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 41 van de Vreemdelingenwet stelt vervolgens:

“§ 1. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de burger van de Unie op voorlegging van een geldige identiteitskaart of een geldig paspoort, of indien hij op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

Als de burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan in de gelegenheid om binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op een andere wijze te laten vaststellen dat hij het recht van vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn teruggedrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.

§ 3. De houder van een identiteitskaart of van een paspoort afgegeven door de Belgische overheden, wordt zonder formaliteit tot het grondgebied van het Rijk toegelaten, zelfs wanneer zijn nationaliteit wordt betwist of wanneer dit document vervallen is.

§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

2.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen dat uit artikel 40bis, §4 juncto artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat een ‘ander familielid’, zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, geen geldig inreisvisum zou moeten voorleggen.

Quod non!

Genoemde artikelen moeten worden samen gelezen met artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, dat uitvoering geeft aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47 van het Vreemdelingen-KB gaat als volgt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven.

De beslissing tot terugdrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Hieruit blijkt duidelijk dat het in beginsel dient te gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een visum, doch bij het ontbreken van deze documenten mag het ook gaan om andere documenten die aantonen dat betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet (zie ook: RvV 12 juni 2020, nr. 236.793).

Het niet voldoen aan de visumplicht kan dus géén reden zijn om de binnenkomst of het verblijf te weigeren: een al dan niet verstreken paspoort volstaat duidelijk.

Dat de sanctie voor het ontbreken van voornoemde documenten nooit kan bestaan uit een weigering van verblijf, wordt ook bevestigd door in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet. Ter herhaling wordt daarin het volgende bepaald:

“§ 4. Indien de burger van de Unie niet in het bezit is van een geldige identiteitskaart of een geldig nationaal paspoort, of indien het familielid van de burger van de Unie, dat geen burger van de Unie is, niet in het bezit is van een geldig nationaal paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de voormelde Verordening (EU) 2018/1806, kan de minister of zijn gemachtigde hem een administratieve geldboete van 200 euro opleggen. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

Een geldboete is met andere woorden de enige mogelijke sanctie in het geval het ‘ander familielid’ niet in het bezit is van een paspoort dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig inreisvisum.

Het visum is enkel vereist inzake het recht op binnenkomst, hetgeen iets anders betreft dan de aanvraag tot inschrijving op grond van een gezinshereniging als ander familielid. In dit opzicht kan er tevens verwezen worden naar het BRAX-arrest van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, C-459/99) waaruit volgt dat België een derdelander-familielid geen verblijfsvergunning kan weigeren omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, als deze zijn identiteit en zijn verwantschap met een Unieburger bewijst.

3.

Artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet stelt bovendien:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.”

Er kan bijgevolg géén voorlegging van een geldig inreisvisum worden gevraagd van verzoeker. Verzoekers dienden louter een (geldig) nationaal paspoort voor te leggen, hetgeen zij gedaan hebben, wat ook niet wordt betwist door verwerende partij. Het betreft hun Surinaamse paspoorten, beiden geldig tot 14.05.2028.

In casu, kwamen verzoekers zelfs het land binnen met een geldig Schengenvisum, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, met een geldigheidsduur van 13.12.2024 tot 27.01.2025! (STUKKEN 8 – 9)

Door alsnog – na opstart van de aanvraag gezinshereniging en aflevering van de bijlagen 19ter dd. 06.03.2025 waarin met geen woord gerept wordt over een geldig inreisvisum – de voorlegging van een geldig inreisvisum te eisen, voegt verwerende partij een extra voorwaarde toe aan de wet, waardoor zij het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Hierbij dient eveneens verwezen te worden naar het gegeven dat verwerende partij pas 3 maanden later een afspraak gaf voor de afgifte van de bijlage 19ter. Dit kan immers niet aan verzoekers worden tegengeworpen. Dit alles heeft te maken met de interne organisatie van de gemeente zelf en kan alles behalve te wijten worden aan verzoekers!

(STUKKEN 4 – 5)

In dit opzicht kan verwezen worden naar eerdere rechtspraak van Uw Raad (RvV 12 juni 2020, nr. 236 793):

“Naar analogie met wat hierboven werd uiteengezet over de verwijzing in artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet naar “de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde” moet worden aangenomen dat de verwijzing in artikel 52, § 2 van het Vreemdelingenbesluit naar “het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet” slaat op de gehele § 2 van het huidige artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor artikel 47, § 1 van het Vreemdelingenbesluit. Het moet dus in beginsel gaan om een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, is voorzien van een geldig inreisvisum, maar bij ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten die toelaten vast te stellen of te bewijzen dat de betrokkene het recht op vrij verkeer en verblijf geniet. Wat onder deze andere documenten kan worden verstaan, wordt verduidelijkt in artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Verzoeker kan dan ook worden bijgetreden waar hij aanvoert dat voor het indienen van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie niet kan worden vereist dat hij een geldig visum voorlegt. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker in het kader van zijn aanvraag een paspoort voorlegde dat geldig is tot 29 maart 2023.

3.3.2. Het eerste middel is de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het tweede en derde middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dient deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881)."

Deze zienswijze werd nog bevestigd in zeer recente rechtspraak (RvV 27 mei 2024, nr. 307.225).

5.

Indien er door verwerende partij of door Uw Raad zou verwezen worden naar een aantal afwijkende arresten (bv. RvV 9 januari 2024, nr. 299.712; RvV 9 november 2022, nr. 279.901; RvV 14 april 2021, nr. 252.756; RvV 26 maart 2021, nr. 251.748; RvV 17 april 2020, nr. 235.273; RvV 9 juli 2019, nr. 223.830; RvS 30 september 2024, nr. 260.849 en RvS 19 september 2024, nr. 260.674), wensen verzoekers het hierna volgende te stellen (in navolging van een artikel dat gepubliceerd werd op vreemdelingenrecht.be).

Volgens deze rechtspraak mag een gemeente een aanvraag gezinshereniging die in België is ingediend door een 'ander familielid' van een Unieburger, weigeren wanneer het familielid visumplichtig is en geen paspoort met geldig visum voorlegt binnen drie maanden na de aanvraag.

Deze zienswijze wijkt evenwel af van de gevestigde praktijk van de voorbije tien jaar (zie bv. RvV 12 juni 2020, nr. 236.793 en RvV 16 juni 2022, nr. 274.135, waarin werd geoordeeld dat voor het indienen van een aanvraag gezinshereniging door een 'ander familielid' van een Unieburger niet geëist kan worden dat dit ander familielid een geldig visum voorlegt) én gaat in tegen de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Unierecht.

Ook de Franstalige Dienst Vreemdelingenzaken volgt deze gevestigde praktijk en weigert geen aanvragen om de reden dat er een geldig inreisvisum zou ontbreken!

Bovendien bestaat er geen duidelijke verblijfsprocedure voor 'andere familieleden' van Unieburgers: de verblijfsprocedure voor 'klassieke' familieleden is immers niet volledig toepasbaar op 'andere' familieleden.

Tot nu toe werd hierover nog géén prejudiciële vraag gesteld aan het Hof van Justitie.

In arresten nrs. 251.748, 235.273 en 223.830 ging het telkens om een visumplichtig 'ander familielid' van een Unieburger dat op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indiende bij de gemeente. Die weigerde de aanvraag steeds op basis van artikelen 52, §3 en 58 van het Vreemdelingen-KB omdat het familielid geen paspoort met geldig inreisvisum overmaakte binnen de drie maanden na de aanvraag (zoals in casu), zoals voorgeschreven door artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet, dat op zijn beurt verwijst naar artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in die arresten vast dat artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet de bepalingen van hoofdstuk I over de 'klassieke' familieleden van een Unieburger (bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet) ook van toepassing maakt op de 'andere' familieleden (bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet). Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet geeft derdelands familieleden van een Unieburger maar het recht om de Unieburger te begeleiden of te vervoegen, voor zover ze voldoen aan de binnenkomstvoorwaarden in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet.

Ter herhaling; artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet."

Deze bepaling wordt verder uitgevoerd in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, dat als volgt gaat:

"§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene.

Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater.

Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden.

In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11."

De laatste zinsnede in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet ("dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet"), verder uitgewerkt in artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, vormde de basis voor een gevestigde praktijk om alle familieleden van Unieburgers ('klassieke' en 'andere') en familieleden van Belgen een aanvraag gezinshereniging te laten indienen ongeacht het wettig of onwettig verblijf in België. Dus ook zonder geldig inreisvisum.

Deze wetgeving en praktijk vloeiden, ter herhaling, rechtstreeks voort uit het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C-459/99). In het BRAX-arrest oordeelde het Hof van Justitie dat België geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een derdelander die zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, enkel en alleen omdat hij géén geldige binnenkomstdocumenten heeft.

In de afwijkende arresten van de Raad (die dus ingaan tegen het hierboven aangehaalde), wordt gesteld dat de verzoekers niet aantonen:

- Waarom de wettelijke vereisten om in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum, zoals opgelegd in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet, niet op hen van toepassing zou zijn;

- Waarom deze voorwaarde strijdig zou zijn met het Unierecht. Uit het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) volgt dat het 'ander' familielid een andere rechtspositie heeft dan het 'klassieke' familielid van een Unieburger en dat lidstaten de binnenkomst en het verblijf van 'andere' familieleden alleen moeten 'vergemakkelijken'. Dit moet volgens de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG) gebeuren op basis van het nationale recht zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in de Burgerschapsrichtlijn, maar noodzakelijkerwijs voortvloeien uit het interne recht van de lidstaat. In tegenstelling tot 'klassieke' familieleden putten 'andere familieleden' géén recht op vrij verkeer uit het Unierecht en ontlenen zij géén recht op binnenkomst en verblijf aan de Burgerschapsrichtlijn;

- Waarom deze voorwaarde strijdig zou zijn met het BRAX-arrest (HvJ 25 juli 2002, C-459/99). Volgens de RvV heeft de BRAX-rechtspraak alleen betrekking op de rechten van een echtgenoot van een Unieburger, zijnde een 'klassiek' familielid. Aangezien de rechtspositie van een 'ander' familielid verschillend is van die van een 'klassiek' familielid kunnen verzoekers zich niet beroepen op dit arrest.

6.

Maar:

In het Rahman-arrest stelde het Hof van Justitie dat artikel 3, lid 2 Burgerschapsrichtlijn lidstaten verplicht om de binnenkomst en het verblijfsrecht van 'andere' familieleden van de Unieburger te 'vergemakkelijken'. Meer bepaald houdt deze verplichting in:

- Om aanvragen van 'andere' familieleden gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere derdelands onderdanen. De vraag stelt zich of België zich aan deze verplichting houdt, aangezien een derdelands familielid van een derdelander (in buitengewone omstandigheden) of van een Belg (altijd) wel in de mogelijkheid is om een aanvraag gezinshereniging in België in te dienen, zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum. Daarnaast kunnen alle derdelanders in België, mits bewijs van buitengewone omstandigheden, een verblijfsaanvraag indienen op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zonder dat zij in het bezit moeten zijn van een geldig inreisvisum. Op dit punt behandelt België 'gewone' derdelanders dus gunstiger dan 'andere familieleden' van Unieburgers, aangezien deze laatste categorie volgens de hier besproken rechtspraak nooit een aanvraag gezinshereniging kan indienen zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

- Dat lidstaten voor de 'andere' familieleden van Unieburgers voorzien in de mogelijkheid om een beslissing te verkrijgen over hun aanvraag (gezinshereniging) die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie gebaseerd is en die, in geval van weigering, gemotiveerd is. Door automatisch de aanvraag gezinshereniging te weigeren omdat geen geldig inreisvisum voorgelegd werd, blijft Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) volledig in gebreke om de aanvraag van deze familieleden ten gronde te onderzoeken, rekening houdend met hun persoonlijke situatie.

- Dat lidstaten moeten rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie. Uit vaste rechtspraak van het HvJ blijkt al dat artikel 20 VWEU lidstaten verplicht een afgeleid verblijfsrecht te erkennen aan een derdelands familielid van een Unieburger, wanneer er tussen de Unieburger en dit familielid een dermate onderlinge afhankelijkheid

bestaat dat een weigering van een verblijfsrecht de Unieburger zou verplichten het grondgebied van de hele EU te verlaten. Om die reden mogen lidstaten een aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren op de enkele grond dat het derdelands familielid het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, zonder eerst te onderzoeken of er een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen de Unieburger en het familielid. Een automatische weigering van een aanvraag gezinshereniging van een 'ander familielid' op de enkele grond dat er geen geldig visum voorgelegd werd, zonder de aangehaalde afhankelijkheid voorafgaandelijk te onderzoeken, lijkt niet alleen op gespannen voet te staan met artikel 20 VWEU, maar mogelijks ook met de artikelen 21, 45, 49 en 56 VWEU doordat de vrij verkeersrechten van de Unieburger mogelijks belemmerd worden. In casu betreft de referentiepersoon de halfbroer van verzoekers, waarvan zij hebben aangetoond dat zij er (financieel) afhankelijk van zijn.

– Dat lidstaten een ruime beoordelingsmarge hebben over de in aanmerking te nemen omstandigheden, maar de wettelijke voorwaarden moeten wel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijk' en mogen deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven. Artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn werd gedeeltelijk omgezet naar Belgisch recht door de wet van 25 april 2007 (BS 10 mei 2007) en werd gedurende meer dan tien jaar op een soepele manier geïnterpreteerd door DVZ en gemeenten, waarbij een ander familielid géén geldig inreisvisum moest hebben om een aanvraag te kunnen indienen. Door deze voorwaarde plots wel te stellen bemoeilijkt België nu de binnenkomst en het verblijfsrecht van deze familieleden. De vraag stelt zich of deze nieuwe interpretatie verenigbaar is met de gebruikelijke betekenis van het woord 'vergemakkelijk' en of deze interpretatie artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn niet van haar nuttig effect berooft. Zo maakt de voorafgaande voorwaarde van een geldig visum een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het ander familielid en de Unieburger immers onmogelijk.

– Dat het ander familielid het recht heeft om door een rechterlijke instantie te laten nagaan of de nationale wetgeving en de toepassing ervan binnen de grenzen van de in de richtlijn neergelegde beoordelingsmarge zijn gebleven. De RvV zou dus de Belgische verblijfswetgeving en de toepassing ervan door DVZ en gemeenten moeten toetsen aan bovenstaande punten.

Bovendien is het zo dat er geen duidelijke verblijfsprocedure bestaat voor een 'ander' familielid van een Unieburger.

Wanneer verwerende partij of de gemeenten de aanvragen van andere familieleden van een Unieburger weigeren omdat er geen geldig inreisvisum zou voorliggen, weigeren zij de aanvraag op grond van artikelen 52, §3 en 58 van het Vreemdelingen-KB. In dit laatste artikel worden alle bepalingen van Hoofdstuk I van het Vreemdelingen-KB over de 'klassieke' familieleden van een Unieburger (met uitzondering van artikel 45) van toepassing gemaakt op de 'andere' familieleden. Maar niet alle bepalingen in Hoofdstuk I van het Vreemdelingen-KB zijn toepasbaar op het 'ander' familielid. Zo kan de verblijfsprocedure in artikel 52 van het Vreemdelingen-KB, van toepassing op de 'klassieke' familieleden, niet zomaar 'naar analogie' toegepast worden op 'andere' familieleden:

– Artikel 52, §1 van de Vreemdelingen-KB bepaalt dat het derdelands familielid van een Unieburger zijn aanvraag gezinshereniging indient bij de gemeente van zijn verblijfplaats door middel van een bijlage 19ter, voor zover hij zijn familieband met de Unieburger bewijst. Maar een ander familielid-feitelijke partner heeft géén (biologische of juridische) familieband met de Unieburger. Het is dus niet geregeld in het Vreemdelingen-KB welke documenten dit ander familielid moet overmaken om een bijlage 19ter te verkrijgen van de gemeente.

– Artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB somt de documenten op die het familielid van de Unieburger moet overmaken binnen de drie maanden na de aanvraag. Dat artikel luidt als volgt: "Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken: 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid [lees: §2] van de wet; 2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult." Artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB vermeldt dus niet welke documenten een ander familielid moet overmaken (binnen de drie maanden). Een verwijzing naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet ontbreekt.

– Artikel 52, §3 van het Vreemdelingen-KB bepaalt dat de gemeente de aanvraag moet weigeren met een bijlage 20 wanneer het familielid niet alle vereiste documenten overmaakte binnen de drie maanden. Aangezien het Vreemdelingen-KB niet bepaalt welke documenten de 'andere' familieleden moeten overmaken (binnen de drie maanden), rijst de vraag of de gemeente zich überhaupt op dit artikel kan beroepen om een aanvraag te weigeren.

– Overigens volgt uit artikel 58 van het Vreemdelingen-KB dat ook artikel 47 van het Vreemdelingen-KB van toepassing zou zijn op 'andere familieleden'. Volgens dat artikel is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden opgelegd in artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet (waarnaar artikel 52, §2 van het Vreemdelingen-KB verwijst) van zodra een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart wordt overgemaakt of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Een geldig inreisvisum is hier dus géén vereiste.

Tot slot herhalen verzoekers de volgende rechtspraak van Uw Raad: In een arrest van 12 juni 2020 (nr. 236.793) stelt de RvV dat niet geëist kan worden van een ander familielid van een Unieburger dat het een

geldig visum voorlegt om een aanvraag gezinshereniging in te dienen. Uit artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet volgt dat het de expliciete wil was van de wetgever dat de bepalingen van toepassing op de 'klassieke' familieleden, bedoeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, óók van toepassing zouden zijn op de 'andere' familieleden. Ook artikel 58 van het Vreemdelingen-KB bepaalt dat de bepalingen van toepassing op de klassieke familieleden, waaronder artikel 47 van het Vreemdelingen-KB, van toepassing zijn op de andere familieleden. Artikel 52 van het Vreemdelingen-KB verwijst naar het bewijs van identiteit overeenkomstig huidig artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Artikel 47 van het Vreemdelingen-KB geeft uitvoering aan artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 41, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingen-KB volgt dat het in beginsel moet gaan om een geldig paspoort, in voorkomend geval voorzien van een geldig visum, maar bij het ontbreken van deze documenten kan het ook gaan om andere documenten (zoals een geldig paspoort zonder visum).

7.

Verzoekers herhalen tot slot dat het rechtszekerheidsbeginsel, in combinatie met het vertrouwensbeginsel, inhoudt dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

De bestreden beslissingen weigeren het verblijf op basis van het feit dat verzoekers geen geldig inreisvisum hebben voorgelegd bij de aanvraag, hetgeen nooit eerder werd gevraagd (zie bijlage 19ter). Doch verzoekers beschikten weldegelijk over geldige Schengenvisa, afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten. Dat verzoekers pas in maart een afspraak kregen voor de bijlage 19ter is louter te wijten aan de interne organisatie van de gemeente zelf én kan alles behalve worden tegengeworpen aan verzoekers!

Dit is een absolute schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aangezien verzoekers er mochten op vertrouwen dat hun (geldig) paspoort voldoende was!

8.

De bestreden beslissingen schenden aldus genoemde beginselen, alsook de geciteerde wetsartikelen, waar deze stelt dat de paspoorten van verzoekers hadden moeten voorzien zijn van een geldig inreisvisum om te voldoen aan de voorwaarden cf. artikel 47/2, 1° van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen vinden geen draagkracht in haar motieven. De beslissingen zijn duidelijk niet afdoende gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

2.15. Waar verzoekende partij opnieuw de schending aanhaalt van de formele motiveringsplicht volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

2.16. Verzoekende partij en haar minderjarig kind beogen de gezinshereniging met hun Nederlandse zus/tante en behoren in die hoedanigheid tot de categorie van de “andere familieleden” van een burger van de Unie. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt dat zij en haar kind in het bezit waren van een geldig inreisvisum op het moment van hun aanvraag. Verzoekende partij betoogt dat de vereiste om een geldig inreisvisum voor te leggen geen geldig motief vormt om de verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger te weigeren.

Verzoekende partij kan evenwel niet worden gevolgd.

De Raad van State heeft in zijn arresten nrs. 260.674 van 19 september 2024 en 260.849 en 260.850 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze beslecht, op de volgende gronden:

Naar luid van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet zijn de bepalingen van hoofdstuk I betreffende de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis dan wel de familieleden van een Belg die zijn recht van vrij verkeer en verblijf heeft uitgeoefend bedoeld in artikel 40ter, § 1, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2.

Artikel 40bis, § 4, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in § 2 bedoelde familieleden, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden mits zij, al naar gelang het geval, voldoen aan de in artikel 41, §§ 1 of 2, bedoelde voorwaarden.”

Artikel 41, § 2, van dezelfde wet luidt als volgt:

“Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend

geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld.

De Koning bepaalt de nadere regels van de afgifte van het visum.

Het bezit van een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie of van een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, stelt het familielid vrij van de verplichting het inreisvisum bedoeld in het eerste lid te verkrijgen.

Als het familielid van een burger van de Unie niet over de vereiste documenten beschikt, stelt de minister of zijn gemachtigde hem alvorens tot zijn terudrijving over te gaan, in de gelegenheid binnen redelijke grenzen de vereiste documenten te verkrijgen dan wel zich deze binnen een redelijke termijn te laten bezorgen, dan wel op andere wijze te laten vaststellen of te bewijzen dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet.”

Uit deze bepalingen volgt dat de in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet bedoelde “andere familieleden” die een burger van de Unie willen begeleiden of vervoegen, moeten voldoen aan de in artikel 41, § 2, bedoelde voorwaarde, door:

- ofwel de “voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum”,

- of door het laten vaststellen of bewijzen op een andere wijze dat het familielid geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf.

Het volstaat niet dat de identiteit van de aanvrager niet wordt betwist of dat de aanvrager zijn identiteit op een andere manier kan bewijzen. Het alternatief, bij gebrek aan een paspoort of een paspoort voorzien van een geldig inreisvisum, houdt immers enkel in dat de aanvrager op een andere wijze kan laten vaststellen of bewijzen “dat hij het recht op vrij verkeer en verblijf geniet”.

De alternatieve mogelijkheid om op een andere wijze te laten vaststellen of bewijzen dat de aanvrager geniet van het recht op vrij verkeer en verblijf, is niet mogelijk voor een “ander familielid”, dat niet over een uit de Burgerschapsrichtlijn afgeleid recht op vrij verkeer en verblijf beschikt. Aldus blijft enkel de eerste optie over, met name het voorleggen van een geldig paspoort voorzien van een geldig inreisvisum. De mogelijkheid tot het opleggen van een administratieve geldboete wanneer niet is voldaan aan deze documentaire voorwaarde, zoals voorzien in artikel 41, §4 van de Vreemdelingenwet, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekende partij kan dus niet worden gevolgd waar zij stelt dat een geldboete de enige mogelijke sanctie is wanneer zij niet in het bezit zou zijn van een paspoort dat in voorkomend geval voorzien is van een geldig inreisvisum.

Verzoekende partij kan niet nuttig verwijzen naar artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit, dat bepaalt:

“§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten :

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.”

Verzoekende partij heeft niet de toegang tot het grondgebied gevraagd, maar heeft een aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden ingediend terwijl zij zich reeds op het grondgebied bevond. Zij kan zich bijgevolg niet dienstig beroepen op een schending van deze bepaling, die ziet op de situaties waarin de met grenscontrole belaste overheden toegang verlenen tot het grondgebied en op de taken en bevoegdheden van die overheden.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aantoont dat de hiervoor aangehaalde nationale bepalingen werden geschonden door te vereisen dat zij een geldig inreisvisum voorlegt.

Een verwijzing naar het arrest *Brax* van het Hof van Justitie (HvJ 25 juli 2002, C-459/99) en de stelling dat daaruit volgt dat een derdelander-familieelid geen verblijfsvergunning kan worden geweigerd omdat hij geen geldige binnenkomstdocumenten heeft, zolang hij zijn identiteit en verwantschap met de Unieburger bewijst, is evenmin dienstig. Het Hof van Justitie heeft het hierin van deciesief belang geacht dat de betrokken aanvrager, als echtgenoot van een Unieburger, zijn verblijfsrecht rechtstreeks aan het Unierecht ontleent. Dit is niet het geval voor een “*ander familieelid*”, zoals verzoekende partij en haar kind. Zoals blijkt uit het arrest *Rahman e.a.* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), ontlene niet alle derdelanders rechten van binnenkomst en verblijf in een lidstaat aan de Burgerschapsrichtlijn, maar enkel degenen die in de zin van artikel 2.2, van deze richtlijn familieleden zijn van een burger van de Unie die van zijn recht van vrij verkeer heeft gebruikgemaakt door zich in een andere lidstaat te vestigen dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoekende partij en haar kind vallen, als “*ander familieelid*” niet onder artikel 2.2. van de Burgerschapsrichtlijn maar onder artikel 3, lid 2 ervan. Deze “*andere familieleden*” ontlene dus geen eigen inreis- of verblijfsrecht aan de Burgerschapsrichtlijn. Het gastland “*vergemakkelijk*” enkel “*overeenkomstig zijn nationaal recht*” hun binnenkomst en verblijf.

Verzoekende partij geeft verder een aantal beschouwingen over de notie “*vergemakkelijken*” en stelt zich de vraag of de verplichting tot het voorleggen van een inreisvisum daaraan voldoet.

Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij ongunstiger wordt behandeld indien het voor een derdelands-familieelid van een derdelander of van een Belg wel mogelijk is om in België een aanvraag gezinshereniging in te dienen zonder in het bezit te zijn van een geldig inreisvisum terwijl dit voor een derdelands-familieelid van een Unieburger niet mogelijk zou zijn, merkt de Raad vooreerst op dat hij niet bevoegd is om de Belgische wet zelf te toetsen aan het gelijkheidsbeginsel. Bovendien blijkt uit de bepalingen zelf van de Burgerschapsrichtlijn dat de Uniewetgever niet de bedoeling had om “*andere familieleden*” van een Unieburger op dezelfde wijze te behandelen als de nauw verwante familieleden van een burger van de Unie. Daarnaast kan ook uit geen enkele bepaling van de Vreemdelingenwet worden afgeleid dat de Belgische wetgever de bedoeling zou hebben gehad om de “*andere familieleden*” van een burger van de Unie, zoals bedoeld in artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet, op dezelfde manier te behandelen als de (nauwe) familieleden van een verblijfsgerechtigde derdelander of van een Belg. Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld, *quod non in casu*.

Verder wijst de Raad erop dat de verplichting om de aanvraag van een “*ander familieelid*” gunstiger te behandelen dan de aanvraag van andere staatsburgers van derde landen, slaat op de verplichting om de “*andere*” of “*ruimere*” familieleden van Unieburgers in de mogelijkheid te stellen een beslissing te verkrijgen aangaande hun aanvraag die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd. De gunstigere behandeling die naar Belgisch recht is voorzien in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet blijkt reeds uit het gegeven dat “*andere familieleden*” toch een specifieke aanvraag kunnen indienen wanneer zij aantonen dat zij voldoen aan de erin opgenomen inhoudelijke criteria en dat deze aanvraag, eens voldaan is aan de documentaire verplichtingen die de wet oplegt, dan nauwkeurig wordt onderzocht en in geval van weigering wordt gemotiveerd. De vaststelling is dat de mogelijkheid die verzoekende partij *in casu* heeft om een aanvraag in te dienen als niet in artikel 40bis, § 2, bedoeld familieelid dat, in het land van herkomst, ten laste is van of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen niet openstaat voor derdelandse andere familieleden van verblijfsgerechtigde derdelanders of Belgen.

Verzoekende partij kan in dit kader voorts niet dienstig voorhouden dat zij ongunstiger wordt behandeld dan de andere derdelanders die zonder een geldig inreisvisum voor te leggen een beroep kunnen doen op de procedure zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft immers een loutere gunstmaatregel die het bestuur de volledige discretionaire bevoegdheid geeft om, zonder dat de wet zelf voorziet in enig criterium op basis waarvan een verblijfsmachtiging kan worden toegestaan, een vreemdeling tot een verblijf in België te “*machtigen*”. De derdelander die een dergelijke gunstmaatregel tracht te bekomen, bevindt zich uit de aard zelf van deze procedure in een minder gunstige rechtspositie dan de derdelander die zich beroept op het in de wet zelf geregelde verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging, zoals voorzien voor de andere familieleden van burgers van de Unie in de zin van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partij erop alludeert dat de vereiste van het geldig inreisvisum het artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn van haar nuttig effect berooft nu deze voorafgaande voorwaarde een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van het “*ander familieelid*” van de burger van de Unie onmogelijk

maakt, wijst de Raad erop dat artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn niet voorziet dat er naar nationaal recht geen documentaire voorwaarden mogen worden opgelegd bij verblijfsaanvragen die in de gastlidstaat zelf worden ingediend door ruimere familieleden van een burger van de Unie. Ook in het arrest *Rahman* wordt nergens gesteld dat aan een ruimer familielid van een burger van de Unie geen inreisvisumplicht mag worden opgelegd. Uit de feitenuiteenzetting in de zaak C-83/11 waarover het Hof zich heeft gebogen, blijkt overigens dat de betrokken derdelanders voorafgaand aan hun aanvraag voor een verblijfskaart wel degelijk in het bezit waren gesteld van de nodige EER-familievergunningen teneinde zich bij het echtpaar *Rahman* in het Verenigd Koninkrijk te kunnen voegen (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nr. 13).

In het licht van hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn er zich tegen zou verzetten dat een lidstaat de aanvraag voor een verblijfsvergunning als "*ander familielid*" van een burger van de Unie afwijst wanneer geen geldig inreisvisum voorligt.

Verzoekende partij wijst op artikel 20 van het VWEU en betoogt dat zij heeft aangetoond (financieel) afhankelijk te zijn van de Nederlandse referentiepersoon. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat de verwerende partij zich slechts heeft uitgesproken over de documentaire voorwaarde, waaraan niet is voldaan. Nu verzoekende partij niet aanvoert, laat staan aantoont, dat zij niet zou kunnen voldoen aan deze documentaire voorwaarde, is deze redenering in de huidige stand van zaken en gelet op al wat voorafgaat niet dienstig.

Verzoekende partij, die samen met haar minderjarig kind een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend als "*ander familielid*" zoals bedoeld in artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet, toont derhalve niet aan dat zij louter een geldig paspoort moesten voorleggen en dat ten onrechte werd gesteld dat zij een geldig inreisvisum dienen voor te leggen bij het indienen van hun aanvraag.

Waar verzoekende partij nog stelt dat het voormelde ingaat tegen een gevestigde praktijk en andersluidende rechtspraak van de Raad doet zij, gelet op het feit dat er geen precedentswaarde kleeft aan deze rechtspraak, aan het voorgaande niks af. Zoals reeds gesteld heeft de Raad van State met de arresten nr. 260.674 van 19 september 2024 en nrs. 260.850 en 260.849 van 30 september 2024 deze kwestie op duidelijke wijze beslecht.

Verzoekende partij toont verder haar belang niet aan bij de grief dat bij de aflevering van de bijlage 19ter naar aanleiding van het indienen van de aanvraag met geen woord werd gerept over het voorleggen van een inreisvisum, nu zij de aanvraag in België heeft ingediend en niet blijkt dat zij zulk een visum heeft.

Voorts moet worden opgemerkt dat waar verzoekende partij bekritiseert dat er geen duidelijke verblijfsprocedure bestaat voor "*andere familieleden*" van Unieburgers, haar betoog in wezen neerkomt op wetskritiek, waarover de Raad zich niet kan uitspreken.

Verzoekende partij maakt ten slotte niet aannemelijk dat zij een legitieme verwachting kon koesteren dat de voorlegging van de paspoorten van haarzelf en haar minderjarig kind afdoende was. Zoals hoger reeds aangegeven, vereist de toepasselijke regelgeving dat de aanvrager een geldig inreisvisum voorlegt bij de aanvraag. Het gegeven dat verzoekende partij en haar kind het Schengengrondgebied zijn binnengereisd met een geldig visum doet daaraan geen afbreuk. Het gegeven dat haar niet expliciet de voorlegging van een geldig inreisvisum werd gevraagd of opgeworpen bij de opstart van de aanvraag, doet daaraan evenmin afbreuk. De schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aanvaard.

2.17. Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aan. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.18. Verzoekende partij zet een derde middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Derde middel – gericht tegen de bijlagen 38: schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet; schending van de rechten van het kind en hoger belang van het kind ('arrest Jeunesse'); en schending van het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekers herhalen hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu zijn de bestreden beslissingen op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissingen is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissingen zijn niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel tot terugbrenging ten aanzien van de minderjarige verzoekers werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekers en hun familieleden met de referentiepersoon.

Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- én privé leven van verzoekers.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij nochtans een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissingen wordt het familiaal leven van verzoekers niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissingen zijn dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissingen ligt hierin om verzoekers de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in hun privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoekers toonden nochtans aan dat zij afhankelijk zijn van de referentiepersoon en er inmiddels een familieleven mee onderhouden.

De handhaving van de bestreden beslissingen zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekers gescheiden dienen te leven van hun familie alhier en zouden moeten terugkeren naar een situatie waar zij geen kans maken hierop en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan hun privé en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van álle in het geding zijnde belangen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

5.

Er werd daarnaast bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Verwerende partij moest een belangenafweging (“fair balance-toets”) maken. Dat is een afweging tussen het belang van de lidstaat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de lidstaat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind. Dat volgt uit het arrest ‘Jeunesse tegen Nederland’ van het EHRM.

Bij deze de belangenafweging moet de lidstaat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- *De mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming;*
- *De omvang van de banden in de staat: nihil in hoofde van de kinderen;*
- *De aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet;*
- *Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het EHRM herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.*

Uit dit arrest blijkt dat de lidstaten een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

Artikel 3 Kinderrechtenverdrag legt lidstaten op om ervoor te zorgen dat “bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging vormen”.

In casu is de deze “fair balance-toets” niet voldoende gebeurd, omdat er niet voldoende rekening werd gehouden met het minderjarig kind.

6.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3(1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cf. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General Measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003, CRC/GC/2003/par. 12).

Hieruit blijkt dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1. van het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3.1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind en het hoger belang van het kind brengen een onderzoeksplicht met zich mee.

Zoals M. Maes en A. Wijnants schrijven:

"Het VN-Kinderrechtencomité voegde hieraan toe dat het beginsel van het belang van het kind een drievoudig concept is. Het beginsel houdt niet enkel een materieel recht in voor een kind om zijn belangen (d.i. in wezen het welzijn van het kind) in overweging te zien genomen worden, maar is tevens een interpretatief rechtsbeginsel en een procedureregule. Wat dit laatste betreft, kan het beginsel van het belang van het kind als een onderzoekplicht worden opgevat. Telkens wanneer een maatregel (d.i. een beslissing, handeling, gedrag, voorstel, dienst, procedure, een nalatigheid of andere maatregel) wordt genomen die gevolgen heeft voor een kind, moeten tijdens het besluitvormingsproces nauwgezet de mogelijke negatieve en positieve effecten van een eventuele beslissing op het kind worden onderzocht, zodat kan worden uitgemaakt wat de belangen van het kind in een specifiek geval vereisen. Wanneer de verschillende relevante belangen tegen elkaar worden afgewogen, moeten de belangen van het kind primair in overweging worden genomen. Tijdens de belangenafweging moet op basis van evenredigheid worden nagegaan of andere overwegingen van die aard zijn, bv. inzake migratiecontrole, dat ze toch primair op de belangen van het kind als een eerste overweging" (M. MAES, A. WIJNANTS, Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie: een nieuwe speler in het vreemdelingenrecht, T.Vreemd. 2016, nr. 1).

Verwerende partij vermeldt niet op afdoende wijze dat rekening werd gehouden met de elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er wordt in de bestreden beslissingen niet op afdoende wijze ingegaan op het hoger belang van de kinderen. Het onderzoek van verwerende partij was uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de persoonlijke omstandigheden van de kinderen, hun leven alhier en hun vroeger leven in Suriname, en nagaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezins- en privéleven en of de beslissing kan worden uitgevoerd in overeenstemming met het hoger belang van het kind, quod non.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)"

Gezien de relevante gegevens met betrekking tot het kind in de beslissingen onvoldoende werden besproken, is de motiveringsplicht geschonden.

De zorgvuldigheidsplicht schrijft voor dat "het bestuur (...) zijn beslissing op zorgvuldige wijze [dient] voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen." (A. MAST en J. DUJARDIN, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, Brussel, 1994, p. 55)

In casu zijn de genomen beslissingen absoluut niet zorgvuldig voorbereid.

Evenmin zijn de bestreden beslissingen zorgvuldig voorbereid en voldoende gemotiveerd met betrekking tot het gezinsleven en privéleven van de moeder (eerste verzoekster). Niet alleen met betrekking tot de kinderen is de beslissing onredelijk, maar ook ten aanzien van de moeder, wiens gezinsleven en privéleven ook onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Het middel is dan ook gegrond."

2.19. Waar verzoekende partij opnieuw de schending aanhaalt van de formele motiveringsplicht volstaat het te verwijzen naar de bespreking dienaangaande van het eerste middel.

2.20. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.21. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.22. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt voorts slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.23. Anders dan wat verzoekende partij voorts voorhoudt, wordt in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als het bevel tot terugbrenging wel degelijk rekening gehouden met het door haar aangehaalde gezinsleven, alsook de andere elementen zoals voorgeschreven door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo wordt gemotiveerd:

“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft een minderjarig kind in het Rijk, nl. W. J. M. (...) geboren op (...) 02.2014 van Surinaamse nationaliteit. Het kind diende eveneens op 06.03.2025 een aanvraag gezinshereniging in met de referentiepersoon, nl. de Nederlandse zus van betrokkene W. J. J. (...). Het verblijfsrecht werd eveneens aan het kind geweigerd, omdat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Het staat betrokkene vrij samen met haar kind hun gezinsleven verder te beleven in het land van herkomst of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. De gezinscel tussen betrokkene en haar kind wordt dus niet geraakt of verbroken door deze beslissing. Sterker nog, het is in het belang van het kind dat hij niet wordt gescheiden van zijn moeder. Wat betreft het gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Een terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven die zijn met haar zus zou onderhouden. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende haar gezondheid, noch die van haar kind W. J. M. (...) wat hen zou beletten om terug naar het land van herkomst te reizen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

En:

“De aanvraag gezinshereniging met de referentiepersoon kon niet worden toegestaan; de verblijfsvoorwaarden zijn niet voldaan. Het verblijfsrecht aan betrokkenes moeder werd eveneens geweigerd met een bijlage 20 dd. 18.07.2025. Het staat betrokkene vrij samen met zijn moeder hun gezinsleven verder te beleven in het land van herkomst of elders waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Er is geen sprake van een verbreking van de gezinscel tussen betrokkene en zijn kerngezin. Sterker nog, het is in het belang van het kind dat hij niet wordt gescheiden van zijn moeder. Het gezinsleven kan gelet op al het voorgaande geenszins een beletsel vormen voor het nemen van huidige beslissing. Van problemen met betrekking tot betrokkenes gezondheid is nergens in het dossier sprake.”

De Raad verwijst verder naar zijn bespreking van het eerste middel en herhaalt dat, aangezien verzoekende partij en haar kind nooit werden toegelaten tot verblijf in België zij hoe dan ook geen toepassing kunnen maken van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Eerder moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn privé- of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Verder moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en*

Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij niet tot een verblijf in België was toegelaten en dat er geen garantie was dat zij in het Rijk zou kunnen blijven. Ook de referentiepersoon moet daarvan op de hoogte zijn geweest. In deze omstandigheden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM een beletsel zou vormen om te weigeren om een verblijfsaanvraag in te willigen en er blijkt niet dat dergelijke omstandigheden *in casu* bestaan. Immers moet erop worden gewezen dat verzoekende partij dan wel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij met de referentiepersoon een gezinsleven onderhoudt en van de referentiepersoon financieel afhankelijk is, maar dat zij volledig voorbijgaat aan de vaststellingen van de verwerende partij in verband met de mogelijkheid tot tijdelijke terugkeer. Zij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat een tijdelijke terugkeer met het oog op het indienen van een visumaanvraag in haar situatie alsnog een schending zou opleveren van artikel 8 van het EVRM. Haar bloot betoog dat “*de handhaving van de bestreden beslissingen (...) onevenredige schade (zou) toebrengen aan hun privé en familieleven*” doet niet anders besluiten. In afwachting dat verzoekende partij en haar kind voldoen aan de vereiste visumvoorwaarden kunnen zij het gezinsleven met de Nederlandse referentiepersoon in tussentijd via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken in het herkomstland verderzetten.

Waar verzoekende partij ook nog voorhoudt dat “*onvoldoende rekening (werd) gehouden met het hoger belang van het kind*” wijst de Raad erop dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin, *quod in casu* nu het kind niet gescheiden wordt van diens zijn moeder, zijnde verzoekende partij, en waarvan in redelijkheid niet kan betwist worden dat zij de voornaamste zorgdrager is van het kind, en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136). Wat dit laatste aspect betreft toont verzoekende partij geenszins aan op welke wijze het welzijn van haar kind geschaad wordt door een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de visumaanvraag in te dienen. De Raad benadrukt dienaangaande dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat het kind geboren en opgegroeid is in Suriname, pas op 16 december 2024 Suriname heeft verlaten op tienjarige leeftijd samen met verzoekende partij, en aldus nog voldoende voeling heeft met Suriname alwaar het, onder de zorg en begeleiding van zijn moeder die de voornaamste zorgfiguur is, op legale wijze kan verblijven. Het kind kan de contacten met zijn Nederlandse tante vanuit Suriname ook onderhouden via moderne communicatiemiddelen of korte bezoeken van de tante in Suriname.

Nog daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 3 IVRK, maakt verzoekende partij met haar betoog geenszins aannemelijk dat het gegeven dat het kind samen met verzoekende partij dient terug te keren naar het herkomstland om aldaar de visumaanvraag in te dienen, het hoger belang van het kind aantast.

Voor zover verzoekende partij ook nog een schending van haar privéleven opwerpt, wijst de Raad erop dat zij zich beperkt tot een louter theoretisch betoog en geenszins aantoont dat zij in België een privéleven heeft dat als beschermenswaardig kan worden beschouwd in de zin van artikel 8 EVRM. Dit nog daargelaten de vaststelling dat zo verzoekende partij werkelijk een beschermenswaardig privéleven in België zou hebben, *quod non*, dan nog maakt zij niet aannemelijk dat dit haar verhindert samen met haar kind tijdelijk terug te keren naar het herkomstland met het oog op het vervullen van de visumformaliteiten.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin maakt verzoekende partij met haar betoog, dat niet verder reikt dan *supra* besproken een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.24. Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER